

РЕШЕНИЕ

№ 4539

гр. София, 10.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1890** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на В. С. Х., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. М. А. А., против мълчалив отказ на кмета на [община] да предостави достъп до обществена информация, поискана със заявление, подадено по електронен път на 20.01.2020г.

В жалбата са развити доводи, че по подаденото заявление е постановен мълчалив отказ за предоставяне на обществена информация, което е в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че исканата информация е обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като са налице и двете визирани в правната норма кумулативни изисквания – свързана е с обществения живот в страната и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължен по закона субект. Обосновават се съображения за незаконосъобразност, тъй като специалната норма на чл. 38 от ЗДОИ въвежда изрично изискване за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Счита, че мълчаливият отказ е недопустим и подлежи на отмяна само на това основание. Претендира се отмяна на мълчаливия отказ и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания за произнасяне с надлежно решение по ЗДОИ, с което да предостави достъп до исканата обществена информация. Претендира присъждане на разноски.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Кмет на [община], редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В представен писмен отговор развива подробни съображения за неоснователност на жалбата.

Представител на Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50 – ти състав, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателствата, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 20.01.2020 г., подадено на електронната поща на [община], адресирано до Кмета на [община], В. Х. е поискал да му бъде предоставена обществена информация, а именно:

1. Сключвани ли са договори за абонаментно правно обслужване с адвокати и адвокатски дружества от Кмета или общината през периода 2016 – 2019 г.?
2. Каква е била цената на месечния абонамент за посочения период - месец по месец?
3. Осъществявано ли е процесуално представителство по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е Кмета на общината или общината и ако да – по кои дела, пред кой съд, с какъв предмет и евентуално с какъв материален интерес?
4. В какъв размер са били разходите на общината за процесуално представителство за делата по т.3?

Посочено е информацията да бъде предоставена на електронен адрес [\[електронна поща\]](#).

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, имащо правен интерес, в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване акт, по аргумент на чл. 40 от ЗДОИ.

Разгледана по същество, същата е основателна.

От данните по делото е видно, че В. Х. е подал заявление за достъп до обществена информация до кмета на [община], на официалния електронен адрес на общината [\[електронна поща\]](#) (публикуван на електронната страница на общината в раздел „Контакти“). Съдът не споделя изложените доводи на ответника, че заявлението е неправилно адресирано до ел. поща на [\[електронна поща\]](#), а е следвало да бъде адресирано на изрично указаните от органа ред и електронни адреси на сайта на [община], секция Достъп до информация, която е достъпна на адрес – <https://www.dimitrovgrad.bg/bg/dostap-do-informatsiya-1>, тъй като заявлението е изпратено на официалния адрес на електронната поща, изрично посочен в сайта на [община], в раздел „Контакти“. В случая следва да се приеме, че заявлението е получено от ответника в деня на изпращането му по електронен път – 20.01.2020г. В нормата на чл. 24, ал. 2, предл. 1 от ЗДОИ изрично е предвидено, че заявлението по ЗДОИ може да се изпраща и по електронен път на адреса на електронната поща на ответника.

Заявителят е поискал достъп до обществена информация, като е подал заявление, което от формална страна отговаря на изискванията за редовност по чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ.

Заявлението е адресирано до кмета на [община], в качеството му на задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. В срока по чл. 30, ал. 1 във вр. с чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ задълженият субект не е предоставил поисканата информация, нито е постановил мотивиран отказ.

Съдът не споделя тезата на ответника, че поисканата информация няма характер на обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

Безспорно търсената информация има характера на служебна обществена информация по смисъла на чл. 11 във вр. с чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ – касае се за информация, свързана с начина на организиране на дейността на администрацията и в частност – с правното обслужване на общината и процесуалното представителство по образувани дела, по които страна е [община] или кметът на общината. Последното представлява служебна обществена информация, тъй като отразява част от дейността на администрацията и начина на организирането ѝ. Що се касае до сумите, заплащани евентуално за ползвана външна правна защита /абонаментно правно обслужване/, те също представляват обществена информация, тъй като са разходвани от общинския бюджет, който е публичен. Целта, за която ще бъде използвана информацията, не е елемент от фактическия състав за предоставянето ѝ. Щом тя е обществена, подлежи на предоставяне. Достъпът до тази информация е именно по реда и условията на ЗДОИ.

Съгласно §1, т.6 от ДР на ЗДОИ надделяващият обществен интерес е налице, когато е исканата информация се цели повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 от ЗДОИ, какъвто е настоящият случай. Предвидената в § 1, т.5, б. „б“, от ДР на ЗДОИ презумпция приема по начало наличието на надделяващ обществен интерес. По тази причина позоваващият се на този текст –жалбоподателят не е длъжен да доказва съществуването на надделяващ обществен интерес. Ако ответникът счита обратното, е длъжен да го установи. При положение, че законът въвежда оборимата презумпция за наличен надделяващ обществен интерес, кметът е бил длъжен да предостави информацията, поискана със заявлението или да установи липсата на надделяващ обществен интерес. Обстоятелството на разходване на средства на общината за процесуално представителство и в какъв размер са, обуславят именно извод за наличието на надделяващ обществен интерес.

Предвид горното, съдът приема, че изисканата информация със заявлението е обществена, поради което подлежи на предоставяне. Достъпът до тази информация се предоставя именно по реда и при условията на ЗДОИ.

Основанията за постановяване на отказ за предоставяне на достъп до обществена информация са изчерпателно изброени в чл.37 от ЗДОИ. По делото не се установи наличието на която и да е от хипотезите, обуславящи постановяването на отказ, но в случай, че е налице такова основание, административният орган следва изрично да го посочи в мотивирано решение.

Разпоредбите на ЗДОИ уреждат обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация. При анализа на законовите разпоредби относно реализацията на тези отношения се налага изводът, че задълженият субект по чл. 3 от същия закон дължи мотивирано писмено произнасяне. Този извод се потвърждава от

изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, както и от чл. 38 и чл. 39 от ЗДОИ, въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение и връчване на решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация.

Следователно, налице е законов императив за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Непроизнасянето по заявлението формира мълчалив отказ, който противоречи на нормите на ЗДОИ и подлежи на отмяна само на това основание.

Налага се извод, че мълчаливият отказ за произнасяне по заявление, подадено по реда на ЗДОИ, е недопустим, тъй като административният орган е длъжен да се произнесе изрично по него, както и да уведоми заявителя за това произнасяне, поради което същият следва да бъде отменен на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, като се задължи органът да се произнесе изрично по заявление, подадено по електронен път на 20.01.2020г., с мотивирано решение по реда и в сроковете на ЗДОИ, като предостави исканата обществена информация.

По изложените съображения мълчаливият отказ на кмета на [община] да се произнесе по заявление, подадено по електронен път на 20.01.2020г., по реда на чл. 28 от ЗДОИ, следва да бъде отменен, а преписката – върната на органа за произнасяне по реда на чл. 173, ал. 2 от АПК.

С оглед изхода на делото на основание чл.143, ал.1 АПК съдът намира за основателни своевременно направените с жалбата искания за присъждане на разноски. [община] следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 10 лева, внесена от него държавна такса.

По отношение на адвокатското възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие на лист 9 от делото възнаграждение е договорено при условията на чл.38, ал.1, т.3, предл.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Тази разпоредба регламентира безплатна правна помощ на близки лица. Ал. 2 на същия текст предвижда, че ако насрещната страна е осъдена на разноски, както е в случая, то адвокатът има право на възнаграждение, определено от съда в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.1 ЗА, т.е в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, видно от приложения договор за правна защита и съдействие и пълномощно адв. А. е упълномощен да представлява оспорващия пред всички административни съдилища с право да подава жалби срещу решения или мълчаливи откази за предоставяне на обществена информация по реда на ЗДОИ, да води делата до приключването им, да осъществява цялостно процесуално представителство, да прави всички доказателствени искания, да подава частни жалби и да извършва всякакви други процесуални действия, каквито намери за добре. Адвокат А. е изготвил жалбата, въз основа на която е образувано настоящото дело. В проведеното съдебно заседание не се е явил. Настоящото дело е административно без определен материален интерес и не попада в случаите, изброени в чл.8, ал.2 от Наредбата. За процесуално представителство, защита и съдействие по такъв вид дела ал.3 на чл.8 предвижда адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. Доколкото обаче в случая не е осъществено процесуално представителство предвид посоченото по-горе, съдът счита, че на адв. М. А. от САК на основание §1 от ДР на Наредбата следва да бъде определено възнаграждение съобразно предвиденото в чл.9, ал.1, вр. чл.8, ал.3 от Наредбата, а именно в размер на $\frac{3}{4}$ от 500 лв., т.е. 375 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК,

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на кмета на [община] да се произнесе по заявление, подадено по електронен път на 20.01.2020г. от В. С. Х..

ИЗПРАЩА преписката на кмета на [община] за произнасяне по заявление, подадено по електронен път на 20.01.2020г. от В. С. Х., съобразно мотивите на настоящото решение, в 14-дневен срок от влизане в сила на последното.

ОСЪЖДА [община] да заплати на В. С. Х., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноси в размер на 10 /десет/ лева за държавна такса.

ОСЪЖДА [община] да заплати на адвокат М. А. А. от САК сумата от 375 /триста седемдесет и пет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по настоящото административно дело № 1890/2020 г. по описа на АССГ.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: